

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 12 lipca 2019 roku (złożonym w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w elektronicznym postępowaniu upominawczym) strona powodowa (...) spółka z o.o. w K. domagała się od pozwanego K. Ł., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...), zasądzenia kwoty 13682,27 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych i kosztami procesu. W uzasadnieniu wskazała, że zawarła z pozwanym umowę sprzedaży energii elektrycznej, na podstawie której dostarczała mu energię elektryczną i wystawiła z tego tytułu faktury VAT. Należności wynikające z faktur VAT (oraz not odsetkowych) nie zostały zapłacone, mimo wezwania do zapłaty.

W dniu 9 września 2019 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym zasądzono kwotę dochodzoną pozwem oraz 2572 zł kosztów procesu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu. Przyznał, że łączyła go ze stroną powodową umowa wskazana w pozwie. Zarzucił jednak, że wywiązał się ze swoich zobowiązań, w szczególności z zapłaty należnej ceny. Niezależnie od powyższego w ocenie pozwanego kwoty widniejące na dołączonych do pozwu fakturach VAT zostały zawyżone, co miało wynikać z nieprawidłowego działania licznika.

Postanowieniem z dnia 15 października 2019 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał sprawę do rozpoznania tutejszemu Sądowi.

W piśmie z dnia 20 lipca 2021 roku pozwany dodatkowo zarzucił, że od momentu odstąpienia od umowy przez inwestora nie wykonywał żadnych prac na budowie i tym samym nie był zobowiązany do zapłaty kwoty dochodzonej pozwem.

W odpowiedzi na sprzeciw od nakazu zapłaty strona powodowa w całości podtrzymała żądanie pozwu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 kwietnia 2017 roku K. Ł., prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...), zawarł z Gminą Miejską Ś., reprezentowaną przez burmistrza Ś. umowę nr OR.ZP1.272-9/17 na wykonanie zadania inwestycyjnego pod nazwą „Budowa nowej siedziby Przedszkola Miejskiego w Ś.”.

(dowód: bezsporne)

W dniu 4 grudnia 2017 roku K. Ł., prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) (odbiorca), zawarł z (...) spółką z o.o. w K. (sprzedawcą) umowę kompleksową nr (...). Przedmiotem umowy była sprzedaż energii elektrycznej wraz z zapewnieniem świadczenia przez Operatora Systemu Dystrybucyjnego ((...)) usługi jej dystrybucji do miejsca dostarczania na potrzeby obiektu (placu budowy) położonego w Ś. przy ul. (...).

Umowa została zawarta na czas nieokreślony. Sposób rozwiązania i zmiany umowy oraz warunki wstrzymania dostawy energii elektrycznej określone zostały w ogólnych warunkach umowy (OWU).

Odbiorca został zakwalifikowany do VI grupy przyłączeniowej w grupie taryfowej C11.

Rozliczenie za usługę kompleksową dostarczania energii elektrycznej miało się odbywać według zasad, cen i stawek opłat zgodnie z aktualną taryfą sprzedawcy albo cennikiem sprzedawcy (z tytułu sprzedaży energii elektrycznej) oraz zgodnie z aktualną taryfą (...) (z tytułu świadczenia usług dystrybucji energii elektrycznej).

Odbiorca zobowiązał się do niezwłocznego poinformowania sprzedawcy o zmianie stanu prawnego lub faktycznego dotyczącego punktu odbioru.

(dowód: bezsporne;

umowa kompleksowa z dnia 4.12.2017 roku – k. 24)

W związku z zawartą umową (w oparciu o taryfę (...) S.A. w K. na rok 2019 oraz taryfę dla energii elektrycznej (...) spółki z o.o. w K. dla klientów rozliczanych na podstawie grup taryfowych A, B, C, O, R oraz odczyty licznika) sprzedawca obciążył odbiorcę fakturami VAT o następujących numerach:

- (...) z dnia 15 stycznia 2019 roku na kwotę 1657,15 zł, obejmującą rozliczenie za okres od dnia 4 grudnia 2018 roku do dnia 3 stycznia 2019 roku, z terminem płatności w dniu 5 lutego 2019 roku;
- (...) z dnia 12 lutego 2019 roku na kwotę 4073,87 zł, obejmującą rozliczenie za okres od dnia 3 stycznia 2019 roku do dnia 1 lutego 2019 roku, z terminem płatności w dniu 5 marca 2019 roku;
- (...) z dnia 6 marca 2019 roku na kwotę 5598,33 zł, obejmującą rozliczenie za okres od dnia 1 lutego 2019 roku do dnia 4 marca 2019 roku, z terminem płatności w dniu 27 marca 2019 roku;
- (...) z dnia 5 kwietnia 2019 roku na kwotę 2139,73 zł, obejmującą rozliczenie za okres od dnia 4 marca 2019 roku do dnia 1 kwietnia 2019 roku, z terminem płatności w dniu 26 kwietnia 2019 roku.

Ponadto z uwagi na opóźnienie w zapłacie powyższych faktur VAT sprzedawca obciążył odbiorcę notami odsetkowymi o następujących numerach:

- (...) z dnia 6 marca 2019 roku na kwotę 9,92 zł, obejmującą ustawowe odsetki za opóźnienie w transakcjach handlowych z tytułu zapłaty faktury VAT nr (...) za okres od dnia 6 lutego 2019 roku do dnia 28 lutego 2019 roku, z terminem płatności w dniu 20 marca 2019 roku;
- (...) z dnia 5 kwietnia 2019 roku na kwotę 46,76 zł, obejmującą ustawowe odsetki za opóźnienie w transakcjach handlowych z tytułu zapłaty faktury VAT nr (...) za okres od dnia 1 marca 2019 roku do dnia 31 marca 2019 roku (13,37 zł); nr (...) za okres od dnia 6 marca 2019 roku do dnia 31 marca 2019 roku (27,56 zł) oraz nr (...) za okres od dnia 28 marca 2019 roku do dnia 31 marca 2019 roku (5,83 zł), z terminem płatności w dniu 19 kwietnia 2019 roku;
- (...) z dnia 8 maja 2019 roku na kwotę 90,67 zł, obejmującą ustawowe odsetki za opóźnienie w transakcjach handlowych z tytułu zapłaty faktury VAT nr (...) za okres od dnia 1 kwietnia 2019 roku do dnia 30 kwietnia 2019 roku (12,94 zł); nr (...) za okres od dnia 1 kwietnia 2019 roku do dnia 30 kwietnia 2019 roku (31,80 zł); nr (...) za okres od dnia 1 kwietnia 2019 roku do dnia 30 kwietnia 2019 roku (43,70 zł) oraz (...) za okres od dnia 27 kwietnia 2019 roku do dnia 30 kwietnia 2019 roku (2,23 zł), z terminem płatności w dniu 22 maja 2019 roku.

(dowód: bezsporne;

faktury VAT i noty odsetkowe – k. 28-34;

taryfy – k. 60-66;

zestawienie odczytów – k. 67)

W piśmie z dnia 20 lutego 2019 roku, doręczonym w dniu 26 lutego 2019 roku, burmistrz Ś. poinformował odbiorcę, że odstępuje (z winy odbiorcy) od umowy nr OR.ZP1.272-9/17 z dnia 27 kwietnia 2017 roku oraz wezwał odbiorcę do zabezpieczenia przerwanych robót oraz zgłoszenia robót do odbioru.

W dniu 26 marca 2019 roku został sporządzony protokół z przekazania (przejęcia) placu budowy.

(dowód: bezsporne;

pismo z dnia 20.02.2019 roku – k. 51;

projekt protokołu – k. 52)

W piśmie z dnia 27 marca 2019 roku, doręczonym w dniu 1 kwietnia 2019 roku, sprzedawca poinformował odbiorcę, że w związku z nienależytym wykonaniem umowy sprzedaży energii elektrycznej wraz z usługą dystrybucji nr (...), polegającym na nieuregulowaniu należności pomimo uprzedniego pisemnego wezwania do zapłaty, wyznaczenia dodatkowego terminu płatności oraz powiadomienia o zamiarze wypowiedzenia umowy, wypowiada powyższą umowę z zachowaniem jednomiesięcznego okresu wypowiedzenia, liczonego od daty doręczenia wypowiedzenia.

(dowód: bezsporne;

pismo z dnia 27.03.2019 roku z dowodem odbioru – k. 56-57)

W piśmie z dnia 29 marca 2019 roku odbiorca poinformował sprzedawcę, że nie zgadza się z wysokością faktury VAT nr (...). Poinformował także, że od października 2017 roku wysokość miesięcznych faktur za zużycie prądu na budowie w Ś. oscylowała w granicach 500 zł, natomiast od stycznia 2019 roku wzrosła dziesięciokrotnie, mimo że w ostatnich miesiącach na budowie nie pracował żaden ciężki sprzęt, który mógłby pobierać tyle prądu, a trwały jedynie prace wykończeniowe. W związku z powyższym odbiorca wniósł o zweryfikowanie wysokości faktury oraz sprawdzenie licznika prądu.

W odpowiedzi w piśmie z dnia 12 kwietnia 2019 roku sprzedawca poinformował odbiorcę, że zafakturowane odczyty licznika z dnia 4 marca 2019 roku i z dnia 1 kwietnia 2019 roku potwierdzają prawidłowość rozliczenia wskazanego w fakturze VAT nr (...). Poinformował także, że jeśli odbiorca nie zgadza się z wykazanim zużyciem prądu, to może złożyć wniosek o skierowanie licznika do badania laboratoryjnego. W przypadku potwierdzonej nieprawidłowości działania licznika zostanie dokonana korekta rachunków, natomiast w razie potwierdzonej prawidłowości działania licznika (i tym samym nieuzasadnionej ekspertyzy) odbiorca będzie zobowiązany do pokrycia jej kosztu. Odbiorca został także poinstruowany o sposobie pobrania oraz złożenia wskazanego wniosku.

Niezależnie od powyższego sprzedawca wezwał odbiorcę do zapłaty kwoty 11339,27 zł w terminie do dnia 25 kwietnia 2019 roku.

(dowód: bezsporne;

pismo z dnia 29.03.2019 roku – k. 50 i 58;

pismo z dnia 12.04.2019 roku – k. 59)

W dniu 8 maja 2019 roku sprzedawca obciążył odbiorcę fakturą VAT nr (...) na kwotę 65,84 zł, uwzględniając końcowe rozliczenie sprzedaży za okres od dnia 1 kwietnia 2019 roku do dnia 7 maja 2019 roku, z terminem płatności w dniu 29 maja 2019 roku.

(dowód: bezsporne;

pismo z dnia 8.05.2019 roku z fakturą końcową – k. 35-36)

W piśmie, doręczonym w dniu 13 czerwca 2019 roku, sprzedawca wezwał odbiorcę do zapłaty kwoty dochodzonej pozwem.

(dowód: bezsporne;

wezwanie do zapłaty z dowodem odbioru – k. 25-26)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo w przeważającej części zasługiwało na uwzględnienie.

Bezsporne w niniejszej sprawie było zawarcie przez strony umowy sprzedaży i dystrybucji energii elektrycznej. Poza sporem było także to, że strona powodowa wypowiedziała pozwanemu niniejszą umowę z uwagi na zaległości w płatnościach. Istota niniejszego sporu sprowadzała się natomiast do tego, czy pozwany był zobowiązany do zapłaty na rzecz strony powodowej kwot wynikających z wystawionych faktur VAT oraz not odsetkowych.

Na wstępie trzeba przypomnieć, że postępowanie cywilne ma charakter kontradiktoryjny, czego wyrazem jest przede wszystkim dyspozycja art. 232 k.p.c., określająca obowiązek stron do wskazywania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, co z kolei jest potwierdzeniem reguły zawartej w art. 6 k.c., wyznaczającej sposób rozłożenia ciężaru dowodu. Podkreślić przy tym należy, że zasady art. 6 k.c. i 232 k.p.c. nie określają jedynie zakresu obowiązku zgłaszania dowodów przez strony, ale rozumiane muszą być przede wszystkim i w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu co do tych okoliczności na niej spoczywał. Zaznaczyć także należy, że nie jest rzeczą Sądu poszukiwanie za stroną dowodów przez nią nie wskazanych, mających na celu udowodnienie jej twierdzeń (tak również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997, nr 6-7, poz. 76). Dopuszczenie dowodów z urzędu jest bowiem prawem, a nie obowiązkiem Sądu, z którego to prawa powinien szczególnie ostrożnie korzystać, tak by swym działaniem nie wspierał żadnej ze stron procesu. Faktycznie działanie Sądu z urzędu powinno ograniczać się tylko do sytuacji, gdy strona działa bez fachowego pełnomocnika i dodatkowo jest nieporadna. Z zasady nie dotyczy to więc przedsiębiorcy, którego profesjonalizm powinien obejmować także sferę funkcjonowania w obrocie prawnym.

Wobec powyższego należy stwierdzić, że zgodnie z ogólną regułą, wyrażoną w art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Wskazana zasada oznacza, że powód składając pozew powinien udowodnić fakty, które w jego ocenie świadczą o zasadności powództwa. Udowodnienie faktów może nastąpić przy pomocy wszelkich środków dowodowych przewidzianych przez kodeks postępowania cywilnego. Nie ulega także wątpliwości, że co do zasady to na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia twierdzeń zawartych w pozwie, bowiem to on domaga się zapłaty i powinien udowodnić zasadność swojego roszczenia. Reguła dotycząca ciężaru dowodu nie może być jednak pojmowana w ten sposób, że ciąży on zawsze na powodzie. W zależności od rozstrzyganych w procesie kwestii faktycznych i prawnych ciężar dowodu co do pewnych faktów będzie spoczywał na powodzie, co do innych z kolei – na pozwanym.

Nie ulega przy tym wątpliwości, że w niniejszej sprawie to na stronie powodowej spoczywał ciężar udowodnienia istnienia dochodzonego roszczenia, bowiem to ona domagała się zapłaty należności wynikających z wystawionych faktur VAT oraz not odsetkowych. Pozwany natomiast powinien wykazać ewentualne nieistnienie zobowiązania (że nigdy nie istniało lub wygasło, na przykład wskutek zapłaty, lub też, że istnieje w kwocie niższej niż dochodzona).

Strona powodowa w celu udowodnienia zasadności oraz wysokości swojego roszczenia przedłożyła do akt umowę kompleksową sprzedaży i dystrybucji energii elektrycznej (do punktu odbioru wskazanego przez pozwanego), wystawione na jej podstawie faktury VAT i noty odsetkowe oraz obowiązujące taryfy. Nie ulega przy tym wątpliwości, że każda z przedłożonych faktur VAT zawierała szczegółowe rozliczenie za dany okres (z precyzyjnym wskazaniem, jakie elementy składały się na dochodzoną kwotę). Także noty odsetkowe obejmowały szczegółowe i precyzyjne wyliczenie ustawowych odsetek za opóźnienie w transakcjach handlowych (za jakie okresy i od jakich kwot).

Pozwany zarzucił przede wszystkim, że zapłacił wszystkie należności wynikające z zawartej umowy. Nie ulega jednak wątpliwości, że na tę okoliczność pozwany nie przedstawił żadnych dowodów, mimo że to na nim spoczywał ciężar dowodu w zakresie spełnienia dochodzonego świadczenia.

Pozwany zakwestionował także roszczenie strony powodowej obejmujące okres od dnia 4 grudnia 2018 roku do dnia 4 marca 2019 roku, zarzucając że wysokość faktur została zawyżona. Miał o tym świadczyć fakt, że od października 2017 roku wysokość miesięcznych faktur za zużycie prądu oscylowała w granicach 500 zł, natomiast od stycznia 2019

roku wzrosła dziesięciokrotnie, mimo że w tych miesiącach na budowie nie pracował żaden ciężki sprzęt, który mógłby pobierać tyle prądu, a trwały jedynie prace wykończeniowe. W ocenie pozwanego przyczyną takiego stanu rzeczy mogło być nieprawidłowe działanie licznika.

Należy w tym miejscu jednak wskazać, że pozwany nie wykazał żadnej z powyższych okoliczności. Po pierwsze pozwany w żaden sposób nie udowodnił, aby wcześniejsze faktury miały wartość około 500 zł. Po wtóre (i istotniejsze) pozwany nie wskazał, które konkretnie pozycje faktur kwestionuje (faktury zawierały także opłaty abonamentowe i handlowe, które nie były zależne od wskazań licznika). Pozwany właściwie w ogóle nie odniósł się do poszczególnych pozycji faktur. Nie podjął także żadnej inicjatywy dowodowej w celu wykazania, że wskazania licznika były nieprawidłowe. W szczególności nie był przydatny na tę okoliczność dowód z przesłuchania pozwanego oraz dowód z zeznań świadka M. P., ponieważ ewentualne udowodnienie nieprawidłowości działania licznika wymagałoby wiadomości specjalnych. Nie ulega przy tym wątpliwości, że pozwany już w korespondencji przedprocesowej ze stroną powodową podnosił zarzuty w zakresie nieprawidłowości działania licznika, jednakże poinformowany przez stronę powodową o możliwości i sposobie złożenia wniosku o skierowanie licznika do badań laboratoryjnych nie przejawiał żadnej inicjatywy w tym zakresie. W konsekwencji zarzuty pozwanego w tej części nie mogły zasługiwać na uwzględnienie.

Pozwany zakwestionował także roszczenie strony powodowej obejmujące okres od dnia 4 marca 2019 roku do dnia 7 maja 2019 roku zarzucając, że w związku z odstąpieniem przez inwestora od umowy o roboty budowlane oraz przekazaniem placu budowy od końca lutego 2019 roku nie mógł wykonywać już żadnych prac związanych z inwestycją w Ś.. Należy w tym miejscu jednak wskazać, że ewentualna okoliczność niekorzystania przez pozwanego z dostarczanej przez stronę powodową energii elektrycznej nie miała żadnego (a tym bardziej istotnego) znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, a co za tym idzie, nie miała wpływu na obowiązek zapłaty za wystawione faktury VAT. Nie ulega bowiem wątpliwości, że zawarta przez strony umowa przewidywała sposób jej rozwiązania (wypowiedzenia). Pozwany jednak w żaden sposób nie wykazał, aby z uwagi na zmianę okoliczności (faktycznych czy prawnych) podjął jakąkolwiek próbę rozwiązania łączącej strony umowy. Pozwany nie udowodnił zresztą nawet tego, aby chociaż poinformował stronę powodową o ewentualnych zaistniałych okolicznościach (abstrahując już od tego, że odstąpienie od umowy przez inwestora nie musiało oznaczać natychmiastowego przerwania prac przez pozwanego).

Nie ulega przy tym wątpliwości, że stosunkiem zobowiązaniowym łączącym stronę powodową i pozwanego była umowa sprzedaży (oraz dystrybucji) energii elektrycznej, o których mowa w art. 5 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 roku Prawo energetyczne, do których stosuje się także przepisy kodeksu cywilnego o sprzedaży. Zgodnie bowiem z art. 555 k.c. przepisy o sprzedaży rzeczy stosuje się odpowiednio do sprzedaży energii, praw oraz wody.

Zgodnie z art. 481 §1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Ponadto zgodnie z art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (obecnie o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych) w transakcjach handlowych – z wyłączeniem transakcji, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny – wierzycielowi, bez wezwania, przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych, chyba że strony uzgodniły wyższe odsetki, za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty, jeżeli wierzyciel spełnił swoje świadczenie oraz nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie. W okolicznościach niniejszej sprawy przesłanki powyższe zostały spełnione. Zgodnie wreszcie z art. 482 §1 k.c. od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa.

Strona powodowa domagała się skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych (według wycień wskazań w niekwestionowanych przez pozwanego notach odsetkowych). Sąd skorygował jedynie początkową datę naliczenia odsetek (zgodnie z art. 482 k.c.).

Sąd na podstawie art. 227 k.p.c. oddalił wniosek pozwanego o dopuszczenie dowodu z jego przesłuchania, ponieważ w świetle powyższych rozważań okoliczności, na które dowód ten został powołany, nie były istotne dla rozstrzygnięcia

niniejszej sprawy. Dodatkowo dowód ten zmierzał jedynie do nieuzasadnionego przedłużenia postępowania. Z tych samych względów Sąd oddalił także wniosek pozwanego o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka M. P..

Biorąc zatem wszystkie powyższe okoliczności pod uwagę, skoro strona powodowa wykazała istnienie roszczenia wobec pozwanego (a zarzuty pozwanego okazały się nieuzasadnione), to powództwo w przeważającej części (w zakresie kwoty 13682,27 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 12 lipca 2019 roku do dnia zapłaty) zasługiwało na uwzględnienie i dlatego na podstawie art. 535 k.c. w zw. z art. 555 k.c. oraz art. 481 k.c. i art. 482 k.c. w zw. z art. 7 ustawy z dnia 8 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych), a także łączącej strony umowy, orzeczono jak w punkcie I wyroku.

W pozostałym zakresie (części odsetek ustawowych za opóźnienie) powództwo było nieuzasadnione i dlatego na podstawie tych samych przepisów podlegało oddaleniu, jak w punkcie II wyroku.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 100 zdanie drugie k.p.c., zgodnie z którym Sąd może włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Biorąc pod uwagę, że strona powodowa wygrała spór niemalże w całości (uległa jedynie co do części odsetek ustawowych za opóźnienie) należał jej się zwrot poniesionych kosztów procesu w całości, na które złożyły się opłata sądowa od pozwu w kwocie 172 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w wysokości 3600 zł, ustalone zgodnie z §2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015, poz. 1804 ze zm.) w brzmieniu obowiązującym w niniejszej sprawie.